

Küresel Yaklaşımla Eğitim Yönetimi Programlarının Yapısal Boyutunun İncelenmesi

Serdar Çataloluk

MEB Eğitim Yöneticisi, s.cataloluk@hotmail.com, ORCID:0009-0009-2218-3999

Özet

Eğitim yönetimi programlarının küresel yaklaşımla yapısal boyutunun incelenmesinin amaçlandığı bu çalışmada eğitim yönetiminin içsel kavramlarına yer verilmiştir. Eğitim yöneticisi yetiştirme programları, sadece bilgi ve beceri aktarmakla kalmayıp, çağın gereklerine uygun bir şekilde sonuç üreten nitelikli liderler yetiştirmekle de sorumludurlar. Okul müdürlerinin okul etkinliklerinin çok önemli bir ögesi olduklarından dolayı, her geçen gün okul yöneticisi rollerine daha fazla odaklanılmaktadır. Bu bağlamda, okul vizyonu çerçevesinde strateji geliştirmek, desteklemek, donatmak ve daha geniş kitleleri değişim ve gelişim ile motive etmek, okul müdürlerinin güncel sorumluluklarındandır. Bundan dolayı da eğitim kurumları üzerinde eğitim yöneticilerinin, dolayısıyla da eğitim yöneticisi yetiştirme programlarının oldukça önemli bir etkisi bulunmaktadır. Okul müdürlerinin, planlama, görevlendirme, eğitim, öğretim, değerlendirme ve çevreyle sağlıklı ilişkiler kurma gibi sorumluluklarının okul gelişimine olan etkisinin fark edilmesi, eğitim yöneticisi yetiştirme programlarının yeterlilik düzeylerinin belirli ölçütlerle değerlendirilmesini gerekli kılmıştır.

Anahtar Kelimeler: Küresel Yaklaşım, Eğitim Yönetimi, Yapısal Boyut

Examination of the Structural Dimension of Educational Management Programs with a Global Approach

Abstract

In this study, which aims to examine the structural dimension of educational management programs with a global approach, the internal concepts of educational management are included. Education manager training programs are responsible not only for transferring knowledge and skills, but also for training qualified leaders who produce results in accordance with the requirements of the age. Due to the fact that school principals are a very important element of school activities, there is more focus on the roles of school administrators every day. In this context, developing a strategy within the framework of the school vision, supporting, equipping and motivating the wider audience with change and development are among the current responsibilities of school principals. For this reason, educational managers have a very important impact on educational institutions, and therefore educational manager training programs. The realization of the impact of school principals' responsibilities such as planning, assignment, education, training, evaluation and establishing healthy relationships with the environment on school development has made it necessary to evaluate the competence levels of educational manager training programs with certain criteria.

Key Words: Global Approach, Educational Management, Structural Dimension

Giriş

Eğitim yönetimi programlarının yapısal boyutunu, üç alt boyut altında gruplandırmak mümkündür. Eğitim yöneticisi yetiştirme programları, sadece bilgi ve beceri aktarmakla kalmayıp, çağın gereklerine uygun bir şekilde sonuç üreten nitelikli liderler yetiştirmekle de sorumludurlar.

Okul müdürlerinin okul etkinliklerinin çok önemli bir ögesi olduklarından dolayı, her geçen gün okul yöneticisi rollerine daha fazla odaklanılmaktadır. Bu bağlamda, okul vizyonu çerçevesinde strateji geliştirmek, desteklemek, donatmak ve daha geniş kitleleri değişim ve gelişim ile motive etmek, okul müdürlerinin güncel sorumluluklarındandır (Rhodes ve Brundrett, 2009, s. 364). Bundan dolayı da eğitim kurumları üzerinde eğitim yöneticilerinin, dolayısıyla da eğitim yöneticisi yetiştirme programlarının oldukça önemli bir etkisi bulunmaktadır (Greifner, 2006, s. 12; Rhodes ve Brundrett, 2009, s. 364).

Okul müdürlerinin, planlama, görevlendirme, eğitim, öğretim, değerlendirme ve çevreyle sağlıklı ilişkiler kurma gibi sorumluluklarının okul gelişimine olan etkisinin fark edilmesi, eğitim yöneticisi yetiştirme programlarının yeterlilik düzeylerinin belirli ölçütlerle değerlendirilmesini gerekli kılmıştır (Crawford ve Early, 2011, s. 107-108). ‘Standardizasyon’, ‘belgelendirme’ ve ‘akreditasyon’ mal ve hizmet söz konusu olan hemen her yerde duymaya alışılmış, temel anlamı ‘kalitenin güvence altına alınması’ olan terimlerdir (Rhodes ve Brundrett, 2009, s. 364).

Kalitenin güvence altına alınmasına yönelik adımlar günümüzde yalnızca ticarî metalar için değil, değişik hizmet sektörleri için de atılmaktadır. Üniversitelerin, türediği sözcükten de anlaşıldığı gibi ‘üniversal’ oluşundan dolayı, yüksek öğretim faaliyetlerinde kalite güvencesinin sağlanması uygulamaları giderek popülerleşmektedir (Aktan ve Gencel, 2007, s. 140).

Kalitenin yüksek öğretim kurumlarında güvence altına alınması, akreditasyon sözcüğü ile ifade edilmektedir. Akreditasyon, akademik kaliteyi sağlamak ya da iyileştirmek üzere, yüksek öğrenim kurumlarının ve programlarının bir öz-denetimi ya da akran değerlendirmesi olarak görülmektedir (Eaton, 2015, s. 3).

Akreditasyon, hem akademinin bağımsız değerlendirme, hedef odaklılık, kurumsal özerklik ve akademik özgürlük gibi temel değerlerinin üzerine inşa edilmiş, hem de onların bir yansımasıdır.

Akreditasyon, müfredat, fakülte ve akademik standartlarla ilgili akademik kararlar vermede kurumsal özerkliği desteklemekte ve kendi kaderini tayin etmenin gerekliliğini savunmaktadır (Eaton, 2012, s. 11).

Diğer bir deyişle, akreditasyon fakültelerde akademik anlamda ne öğretileceğinden, kime öğretileceğine, kimin öğreteceğinden hangi standartların uygulanacağına kadar tüm konularda, uygunluğa karar verme yetkisine sahip olunmasını amaçlamaktadır.

Son olarak, disiplinlerarasılık, yükseköğretimde son dönemlerde önemli bir eğilim haline gelmiştir. Yakın zamandaki çalışmalar, dünyanın dört bir yanındaki öğrencilerin genellikle belli bir disiplinde ve dar bir çerçeve kapsamında eğitildiğini, ancak diğer yandan, bazı özel problemlerin çözülebilmesi için birden çok disiplinin perspektifine gereksinim duyulduğunu göstermektedir (Rhodes ve Brundrett, 2009, s. 364).

Newswander ve Maura Borrego (2009, s. 557), bu gereklilikleri dış ve iç olarak gruplandırarak, yüksek öğretim kurumlarında bulunan disiplinlerin ve kullanılan yöntemlerin, örgütlenme ve geleneksel operasyon biçimlerinin yeniden incelemesinin bir zorunluluk haline geldiğinin altını çizmektedir.

EĞİTİM YÖNETİMİ PROGRAMLARININ YAPISAL BOYUTU

Eğitim yönetimi programlarının yapısal boyutunu, üç alt boyut altında gruplandırmak mümkündür. Bu bağlamda, eğitim yönetimi programlarının standartları, eğitim yönetimi programlarının akreditasyonu ve eğitim yönetiminde disiplinlerarasılık boyutları altında eğitim yönetimi programlarının yapısal özelliklerine yer verilmiştir.

1.Eğitim Yönetimi Programlarının Standartları

Eğitim yöneticisi yetiştirme programları, sadece bilgi ve beceri aktarmakla kalmayıp, çağın gereklerine uygun bir şekilde sonuç üreten nitelikli liderler yetiştirmekle de sorumludurlar. Okul

müdürlerinin okul etkinliklerinin çok önemli bir ögesi olduklarından dolayı, her geçen gün okul yöneticisi rollerine daha fazla odaklanılmaktadır (Rhodes ve Brundrett, 2009, s. 364).

Bu bağlamda, okul vizyonu çerçevesinde strateji geliştirmek, desteklemek, donatmak ve daha geniş kitleleri değişim ve gelişim ile motive etmek, okul müdürlerinin güncel sorumluluklarındandır. Bundan dolayı da eğitim kurumları üzerinde eğitim yöneticilerinin, dolayısıyla da eğitim yöneticisi yetiştirme programlarının oldukça önemli bir etkisi bulunmaktadır (Greifner, 2006, s. 12).

Okul müdürlerinin, planlama, görevlendirme, eğitim, öğretim, değerlendirme ve çevreyle sağlıklı ilişkiler kurma gibi sorumluluklarının okul gelişimine olan etkisinin fark edilmesi, eğitim yöneticisi yetiştirme programlarının yeterlilik düzeylerinin belirli ölçütlerle değerlendirilmesini gerekli kılmıştır (Crawford ve Early, 2011, s. 107-108).

Eğitim yönetimi alanında uzmanlaşmış pek çok araştırmacı, profesyonel açıdan hem örgütsel hem de bireysel gelişimin sağlanmasında eğitim yönetimi konusunda bahsedilen değerlendirmelerin; değerlendirme süreçlerinde ise, objektiflik ve etkililik için standartların önemli bir rol oynadığını belirtmektedirler.

Standartlar, organizasyonun niteliğine veya amacına göre çeşitli işlevlere hizmet etmektedir. Ayrıca standartların yaşam kalitesine olan önemi yadsınamaz boyuttadır (Brunsson ve Jacobsson, 2005, s. 52). Bu bağlamda eğitim standartlarının amacı da eğitimde yüksek akademik standartları karşılamaya hizmet etmek ve araştırmacılara bu yüksek standartları elde etmeleri için yeterli fırsatlar sunmaktır. Standartların eğitimdeki etkisi, kendi standartlarını belirlemiş olan dünyadaki pek çok ülkede farklı şekillerde görülmektedir.

Örneğin, ABD her eyaletin kendi eğitim standartlarını belirlemesine ve tanımlamasına izin verirken, diğer pek çok ülke, ulusal müfredat standartlarını kullanmaktadır. Her ülke, eğitim sistemlerini yenilemek için, eğitimin farklı yönlerine vurgu yaparak kendi standartlarını belirlemeyi tercih etmektedir (McInerney, Van Etten ve Dowson, 2007, s. 32).

Standartların eğitim yönetimi reformunda önemli bir halkayı temsil ettiği düşünüldüğü için, ABD’de, eğitim standartlarının belirlenmesi sürecinde eyaletler, etkili okul liderliği standartlarını tartışmak ve oluşturmak amacıyla Eyaletlerarası Okul Liderleri Lisanslama Konsorsiyumu (ISLLC) adında bir yapılanma kurmuşlardır. Bu standartlar, önde gelen paydaşlar ve politika

yapıcılar tarafından, eğitim liderliğini geliştirmek için kullanılacak güçlü bir kaldıraç olarak görülmekteydi (Rhodes ve Brundrett, 2009, s. 364).

Eyalet Okulları Baş Yöneticileri Konseyi (CCSSO), aşağıda listelenen ‘okul vizyonu’, ‘kültürü’ ve ‘yönetimi’ odaklı altı standardı geliştiren ISLLC’ye sponsorluk etmekteydi (Jackson ve Kelley, 2002, s. 196). Diğer yandan, Eğitimsel Liderlikte Gelişmiş Programlar için Eğitimsel Liderlik Kurucuları Konseyi (ELCC) tarafından okul liderleri üzerine başka standartlar da geliştirilmiştir. Eğitim doktorası (EdD) veya felsefe doktorası (PhD) gibi bazı lisansüstü programları değerlendirmeyi amaçlayan çalışmaların çoğunda, bu standartların önemine vurgu yapılmaktadır (Lashway, 2002, s. 9).

Altı adet özellik içeren ISLLC ve yedi adet özellik içeren ELCC standartları şunlardır:

ISLLC Standartlarına göre programı tamamlayan adaylar:

- Standart: Bir okul yöneticisi, okul topluluğu tarafından paylaşılan ve desteklenen bir öğrenme vizyonunun geliştirilmesi, dile getirilmesi, uygulanması için, yönetimini kolaylaştırarak tüm öğrencilerin başarısını teşvik eden bir eğitim önderidir.
- Standart: Bir okul yöneticisi, öğrenci öğrenimine ve personelin profesyonel gelişimine yardımcı olan bir okul kültürünü ve öğretim programlarını savunarak, destekleyerek ve sürdürerek, tüm öğrencilerin başarısını teşvik eden bir eğitim önderidir.
- Standart: Bir okul yöneticisi, güvenli, verimli ve etkili bir öğrenme ortamı için örgütlerin, süreçlerin ve kaynakların yönetimini sağlayarak tüm öğrencilerin başarısını teşvik eden bir eğitim lideridir.
- Standart: Bir okul yöneticisi, tüm öğrencilerin başarılarını aile ve toplum üyeleriyle işbirliği yaparak, farklı toplum çıkarlarına ve ihtiyaçlarına cevap vererek ve topluluk kaynaklarını harekete geçirerek destekleyen bir eğitim lideridir.
- Standart: Bir okul yöneticisi, bütün öğrencilerin başarısını, dürüstlük, adalet ve etik bir çerçevede hareket ederek teşvik eden bir eğitim önderidir.

- Standart: Bir okul yöneticisi, daha geniş politik, sosyal, ekonomik, yasal ve kültürel bağlamı anlayarak, bunlara tepki vererek ve bunları etkileyerek tüm öğrencilerin başarısını destekleyen bir eğitim lideridir. (Council of Chief State School Officers, 2013, s. 4).

ELCC Standartlarına göre programı tamamlayan adaylar:

- Standart: Okul toplumu tarafından desteklenen bir öğrenme vizyonunun geliştirilmesi, paylaşılması, uygulanması ve yönetiminin kolaylaştırılmasını sağlayarak tüm öğrencilerin başarısını teşvik etme bilgi ve yeteneğine sahip eğitim liderleridir.
- Standart: Olumlu bir okul kültürünü teşvik ederek, etkili bir öğretim programı sağlayarak, öğrenci öğrenimine en iyi uygulamaları uygulayarak ve personel için kapsamlı mesleki gelişim planları tasarlayarak tüm öğrencilerin başarısını teşvik etme bilgi ve yeteneğine sahip eğitim liderleridir.
- Standart: Güvenli, verimli ve etkin bir öğrenim ortamını teşvik edecek şekilde örgütü, süreçleri ve kaynakları yöneterek tüm öğrencilerin başarısını teşvik etme bilgi ve yeteneğine sahip eğitim liderleridir.
- Standart: Aileler ve diğer topluluk üyeleriyle işbirliği yaparak, farklı toplum çıkarlarına ve ihtiyaçlarına cevap vererek ve topluluk kaynaklarını harekete geçirerek tüm öğrencilerin başarısını teşvik etme bilgi ve yeteneğine sahip eğitim liderleridir.
- Standart: Dürüst, adil ve etik bir şekilde hareket ederek tüm öğrencilerin başarılarını artırma bilgi ve yeteneğine sahip eğitim liderleridir.
- Standart: Daha geniş politik, sosyal, ekonomik, yasal ve kültürel bağlamı anlayarak, bunlara tepki vererek ve etkileyerek tüm öğrencilerin başarısını teşvik etme bilgi ve yeteneğine sahip eğitim liderleridir.
- Standart: Staj: Staj, adayların kurum ve okul bölge personeli tarafından işbirliği içerisinde ve planlı olarak yapılan ve rehberlik edilen gerçek ortamlarda önemli, sürekli ve standartlara dayalı çalışma yoluyla yukarıda belirtilen standartlarda tanımlanan becerileri geliştirip uygulayabilmeleri ve standartları geliştirebilmeleri amacıyla lisansüstü programlar için önemli fırsatlar sağlar (Shipman, Queen ve Peel, 2007, s. 44).

ISLLC ve ELCC tarafından yayınlanan standartlar arasındaki tek farklılığın staj olduğu göze çarpmaktadır. ISLLC eğitim liderliği standartlarının daha önceki bir dönemde yayınlandığı düşünüldüğünde, ELCC eğitim liderliği standartlarının özellikle eğitim yöneticisi yetiştirme alanındaki EdD ve PhD programlarındaki bu eksikliği gidermeyi hedeflediği anlaşılmaktadır (Rhodes ve Brundrett, 2009, s. 364).

2.Eğitim Yönetimi Programlarının Akreditasyonu

‘Standardizasyon’, ‘belgelendirme’ ve ‘akreditasyon’ mal ve hizmet söz konusu olan hemen her yerde duymaya alışılmış, temel anlamı ‘kalitenin güvence altına alınması’ olan terimlerdir. Kalitenin güvence altına alınmasına yönelik adımlar günümüzde yalnızca ticarî metalar için değil, değişik hizmet sektörleri için de atılmaktadır. Üniversitelerin, türediği sözcükten de anlaşıldığı gibi ‘üniversal’ oluşundan dolayı, yüksek öğretim faaliyetlerinde kalite güvencesinin sağlanması uygulamaları giderek popülerleşmektedir (Aktan ve Gencel, 2007, s. 140).

Kalitenin yüksek öğretim kurumlarında güvence altına alınması, akreditasyon sözcüğü ile ifade edilmektedir. Akreditasyon, akademik kaliteyi sağlamak ya da iyileştirmek üzere, yüksek öğrenim kurumlarının ve programlarının bir öz-denetimi ya da akran değerlendirmesi olarak görülmektedir (Eaton, 2015, s. 3). Akreditasyon, hem akademinin bağımsız değerlendirme, hedef odaklılık, kurumsal özerklik ve akademik özgürlük gibi temel değerlerinin üzerine inşa edilmiş, hem de onların bir yansımasıdır. Akreditasyon, müfredat, fakülte ve akademik standartlarla ilgili akademik kararlar vermede kurumsal özerkliği desteklemekte ve kendi kaderini tayin etmenin gerekliliğini savunmaktadır (Eaton, 2012, s. 11).

Diğer bir deyişle, akreditasyon fakültelerde akademik anlamda ne öğretileceğinden, kime öğretileceğine, kimin öğreteceğinden hangi standartların uygulanacağına kadar tüm konularda, uygunluğa karar verme yetkisine sahip olunmasını amaçlamaktadır. Akreditasyon, genellikle bir çalışma ekibinin, saha ziyareti de dâhil olmak üzere öz çalışmalarını ve tarafsız değerlendirmeler yapmasını içerir. Akreditasyon, kurumların ya da programların kalitesini güvence altına almayı,

federal veya devlet bütçesi için uygunluklarını sağlamayı ve özel sektöre iş başvurusunda bulunma ya da özel bağışlar hakkında karar verilmesine yardımcı olmaya yaramaktadır. Ayrıca kurumlar arasında geçiş yapan ya da birden fazla kurumda ders almak isteyen öğrenciler için kredi transferini kolaylaştırmayı da hedeflemektedir (Eaton, 2015, s. 4).

Akreditasyon süreçleri ABD’de kurumları özerkleştirme ve dış denetime açma anlamı taşımaktadır. Avrupa’da ise, 21. yüzyılın ilk yıllarında ortaya çıkarak uluslar ötesi bir politika olan ‘Bologna süreci’ ve ‘Avrupa üniversitesi’ olgusu, yükseköğretimin araçsal kontrolünün ve akademik özerkliğin ortadan kalkmasına sebep olmuştur (Rhodes ve Brundrett, 2009, s. 364).

1990’lardan itibaren, ‘literatür’ anlamında İngiltere ve Danimarka gibi bazı ülkelerde ‘yükseköğretimin yeniden yapılandırılması’ kapsamlı bir şekilde analiz edilmiş olsa da Bologna Süreci, kıta genelinde üniversiteleri aynı doğrultuda hizaya getirerek yeniden yapılandırmayı öngörmüştür. Bologna Süreci ile ilgili pek çok literatürün resmî konusunun, ‘reformun ilerlemesi, akreditasyon, uluslararasılaşma, programların uyumluluğu’ gibi hususlar ile ilgili olduğu görülmektedir (Moutsios, 2013, s. 29).

Bu durum, Avrupa’da başlatılan ve sınırlarının çok ötesine uzanan büyük bir uluslararası üniversite reformu sürecidir. Tarihsel olarak, dünya çapında yüksek öğrenimdeki Avrupa etkisinin yeni bir dönüm noktasıdır. Ancak göz ardı edilen husus, Bologna Süreci adı altında bir Avrupa yaratımı düşüncesiyle, akademik özerklikten uzaklaşmakta ve bu nedenle, ‘Avrupa üniversitesi’ olgusu yaratılmaya çalışılırken, aslında üniversiteler ‘Avrupsızlaşmaktadır’ (Moutsios, 2013, s. 30).

3.Eğitim Yönetiminde Disiplinlerarasılık

Disiplinlerarasılık, yükseköğretimde son dönemlerde önemli bir eğilim haline gelmiştir. Yakın zamandaki çalışmalar, dünyanın dört bir yanındaki öğrencilerin genellikle belli bir disiplinde ve dar bir çerçeve kapsamında eğitildiğini, ancak diğer yandan, bazı özel problemlerin çözülebilmesi için birden çok disiplinin perspektifine gereksinim duyulduğunu göstermektedir (Rhodes ve Brundrett, 2009, s. 364).

Newswander ve Maura Borrego (2009, s. 557), bu gereklilikleri dış ve iç olarak gruplandırarak, yüksek öğretim kurumlarında bulunan disiplinlerin ve kullanılan yöntemlerin, örgütlenme ve geleneksel operasyon biçimlerinin yeniden incelemesinin bir zorunluluk haline geldiğinin altını çizmektedir. Yükseköğretim alanında disiplinlerarasılık, bir akademik alana ait derslerin, başka bir akademik alandaki derslerin yanında veya içeriğinde yer verilerek, hatta bazı durumlarda mezuniyet şartı olarak da istenebilecek şekilde okutulması geleneği olarak tanımlanmaktadır.

Field ve Stapper (1995, s. 10-11) yükseköğretimde eğitimsel deneyimler sağlamak için kullanılan geleneksel yöntem ve yapılara daha büyük talepler gelmesine rağmen, disiplinlerarası öğretim deneyimlerinin, öğretim programlarının kalitesini iyileştirmek için bir araç olduğu ve öğretim üyelerinin zaman ve uzmanlık kullanımını artırdığını belirtmektedir.

Disiplinlerarası bir süreç tasarlamak, iyi tasarlanmış bir programda, işbirliği, iletişim ve bilgi paylaşımı gibi değerlerin daha üst boyutlara çıkmasına aracılık etmektedir (Nikitina, 2005, s. 394-396). Eğitim yönetimi programları özelinde düşünüldüğünde, eğitim yönetimi programlarındaki disiplinlerarası yaklaşımın, başka bilim dallarından daha yoğun şekilde disiplinler ortaklıklarıyla sahip olduğunu göstermektedir. Davranış bilimleri, sosyoloji, psikoloji, sosyal psikoloji, ekonomi, hukuk, siyaset ve hatta tarih, bu bağlamda ön plana çıkan disiplinlerdir (Sunay, 2017, s. 4).

Sonuç

Sonuç olarak, eğitim yönetimi programlarının yapısal boyutunu şu şekilde özetlemek mümkündür. Eğitim yönetimi alanında uzmanlaşmış pek çok araştırmacı, profesyonel açıdan hem örgütsel hem de bireysel gelişimin sağlanmasında eğitim yönetimi konusunda bahsedilen değerlendirmelerin; değerlendirme süreçlerinde ise, objektiflik ve etkililik için standartların önemli bir rol oynadığını belirtmektedirler.

Standartlar, organizasyonun niteliğine veya amacına göre çeşitli işlevlere hizmet etmektedir. Ayrıca standartların yaşam kalitesine ve eğitim düzeyine olan önemi yadsınamaz boyuttur. Bu bağlamda eğitim standartlarının amacı da eğitimde yüksek akademik standartları karşılamaya hizmet etmek ve araştırmacılara bu yüksek standartları elde etmeleri için yeterli fırsatlar sunmaktır.

Akreditasyon fakültelerde akademik anlamda ne öğretileceğinden, kime öğretileceğine, kimin öğreteceğinden hangi standartların uygulanacağına kadar tüm konularda, uygunluğa karar verme yetkisine sahip olunmasını amaçlamaktadır.

Akreditasyon, genellikle bir çalışma ekibinin, saha ziyareti de dâhil olmak üzere öz çalışmalarını ve tarafsız değerlendirmeler yapmasını içerir. Akreditasyon, kurumların ya da programların kalitesini güvence altına almayı, federal veya devlet bütçesi için uygunluklarını sağlamayı ve özel sektöre iş başvurusunda bulunma ya da özel bağışlar hakkında karar verilmesine yardımcı olmaya yaramaktadır. Akreditasyon olgusu ayrıca kurumlar arasında geçiş yapan ya da birden fazla kurumda ders almak isteyen öğrenciler için kredi transferini kolaylaştırmayı da hedeflemektedir.

Yükseköğretim alanında disiplinlerarasılık, bir akademik alana ait derslerin, başka bir akademik alandaki derslerin yanında veya içeriğinde yer verilerek, hatta bazı durumlarda mezuniyet şartı olarak da istenebilecek şekilde okutulması geleneği olarak tanımlanmaktadır.

Disiplinlerarası bir süreç tasarlamak, iyi tasarlanmış bir programda, işbirliği, iletişim ve bilgi paylaşımı gibi değerlerin daha üst boyutlara çıkmasına ve gelişmesine aracılık etmektedir. Eğitim yönetimi programları özelinde düşünüldüğünde, eğitim yönetimi programlarındaki disiplinlerarası yaklaşımın, başka bilim dallarından daha yoğun şekilde disiplinler ortaklıklara sahip olduğunu göstermektedir.

Kaynakça

Aypay, A., Çoruk, A., Yazgan, D., Kartal, O., Çağatay, M., Tunçer, B., & Emran, B. (2010). The status of research in educational administration: An analysis of educational administration journals, 1999-2007. *Eurasian Journal of Educational Research (EJER)*, 39, 59-77.

Baez, B. (2002). Degree of distinction: The Ed.D. or the Ph.D. in education. Paper presented at the Association for the Study of Higher Education, Sacramento, CA (November).

Baker, C., Wuest, J., & Stern, P. N. (1992). Method slurring: The grounded theory/phenomenology example. *Journal of Advanced Nursing*, 17, 1355-1360.

- Bakioğlu, A. ve Baltacı, R. (2010). Akreditasyon, eğitimde kalite. Ankara, Nobel.
- Cizek, G. J. (2006). Standard setting. S. M. Downing, & T. M. Haladyna (Ed), Handbook of test development içinde (s. 225-260). Mahwah: Lawrence Erlbaum Associates.
- Cohen, A. M. (1998). The shaping of American higher education: Emergence and growth of the contemporary system. San Francisco: Jossey-Bass.
- Ducasse, C. J. (1986). Felsefenin eğitim kuramına katkısı (S. Büyükdüvenci, Çev.). Ankara Üniversitesi Eğitim Bilimleri Fakültesi Dergisi, 19(1), 85-100
- Duncan, H., Range, B., & Scherz, S. (2011). From professional preparation to on-the-job development: What do beginning principals need? International Journal of Educational Leadership Preparation, 6(3), 1-20.
- Eacott, S. (2017). A social epistemology for educational administration and leadership. Journal of Educational Administration and History, 49(3), 196-214.
- Eaton, J. S. (2015). An overview of U.S. accreditation. Washington: Council for Higher Education Accreditation.
- Fry, R. W. (2011). Ask the right questions: Hire the best people. New Jersey: Career. Gazi Üniversitesi. (2016). Eğitim Bilimleri Enstitüsü Bilgi Paketi.
- Huber, S. G., & Hiltmann, M. (2010). The recruitment and selection of school leadersfirst findings of an international comparison. School Leadership-International Perspectives, 10, 303-330.
- Jackson, B. L., & Kelley, C. (2002). Exceptional and innovative programs in educational leadership. Educational Administration Quarterly, 38(2), 192-212.
- Kafka, J. (2009). The principalship in historical perspective. Peabody Journal of Education, 84(3), 318-330.
- Karabatak, S. (2015). Türkiye’de okul yöneticilerinin yetiştirilmesi ve yurtiçi alanyazında sunulan model önerilerinin incelenmesi. Turkish Journal of Educational Studies, 2(3), 79-107.
- Murphy, J., & Forsyth, P. B. (1999). Educational administration: A decade of reform. Thousand Oaks: Corwin Press with the University Council for Educational Administration.

Osguthorpe, R. T., & Wong, M. J. (1993). The Ph.D. versus Ed.D.: Time for a decision. *Innovative Higher Education*, 18(1), 47-63.

Örücü, D. ve Şimşek, H. (2011). Akademisyenlerin gözünden Türkiye’de eğitim yönetiminin akademik durumu: Nitel bir analiz. *Kuram ve Uygulamada Eğitim yönetimi*, 17(2), 167-197.

Rousmaniere, K. (2007). Go to the principal’s office: Toward a social history of the school principal in North America. *History of Education Quarterly*, 47(1), 1-22.

Rudolph, F. (1990). *The American college & university: A history*. Georgia: The University of Georgia.

Sahlberg, P. (2007) Education policies for raising student learning: the Finnish approach, *Journal of Education Policy*, 22(2), 147-171.

Samier, E. (Ed.). (2016). *Ideologies and educational leadership*. London: Routledge.

Shrivastava, K. K. (2003). *Philosophical foundations of education*. Kanishka: Publishers Distributors.

Sığrı, U. (2010). The paradigm shift in educational management: An evaluation of distributed learning as future approach. *The Turkish Online Journal of Educational Technology*, 9(2), 205-211.

Sianesi, B., & van Reenen, J. (2003). The returns to education: Macroeconomics. *Journal of Economic Surveys*, 17(2), 157–200.

Sikes, P. (2004). Methodology, procedure & ethics concerns. C. Opie (Ed), *Doing educational research: A guide to first time researchers içinde* (s. 15-32). London: Sage.

Şişman, M. ve Turan, S. (2004a). Dünyada eğitim yöneticilerinin yetiştirilmesine ilişkin bazı başlıca yönelimler ve Türkiye için çıkarılabilecek bazı sonuçlar, *Türk Eğitim Bilimleri Dergisi*, 2(1), 13-26.

Taipale, A. (2012). *International survey on educational leadership. A survey on school leader’s work and continuing education*. Finnish National Board of Education.

Taş, A. ve Önder, E. (2010). 2004 yılı ve sonrasında yayınlanan eğitim kurumları yöneticilerinin atama ve yer değiştirmelerine ilişkin yönetmeliklerin karşılaştırması. Süleyman Demirel Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi, 12, 171-185.

Turhan, M. ve Yaraş, Z. (2013). Lisansüstü programların öğretmen, yönetici ve denetmenlerin mesleki gelişimine katkısı. Elektronik Sosyal Bilimler Dergisi, 43(43), 200-218.

Üstüner, M. ve Cömert, M. (2008). Eğitim yönetimi teftişi planlaması ve ekonomisi anabilim dalı lisansüstü dersleri ve tezlerine ilişkin bir inceleme. Kuram ve Uygulamada Eğitim Yönetimi, 55(14), 497-515.

Walker, A., & Dimmock, C. (2006). Preparing leaders, preparing learners: the Hong Kong experience. School Leadership and Management, 26(2), 125–147.

Yılmaz, S. (2011). Eğitim sektöründe arz-talep analizi. İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi Mecmuası, 47(1-4).